

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Administrativen sad Sofia-grad (Bulharsko) dne 25. února 2010 — Enel Maritsa Iztok 3 v. Ředitel ředitelství „Odpor a správa výkonu“ Sofie při ústřední správě Národní agentury pro příjmy

(Věc C-107/10)

(2010/C 134/30)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Sofia-grad

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Enel Maritsa Iztok 3

Žalovaný: Ředitel ředitelství „Odpor a správa výkonu“ Sofie při ústřední správě Národní agentury pro příjmy

Předběžné otázky

Mají být čl. 18 odst. 4 směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně ⁽¹⁾ a čl. 183 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽²⁾ vykládány v tom smyslu, že za podmínek původního řízení dovolují:

1) aby na základě změny zákona s cílem potírání daňových úniků byla prodloužena lhůta k vrácení daně z přidané hodnoty až do dne vydání výměru na základě daňové kontroly vzhledem k tomu, že během 45 dnů od podání daňového přiznání byla u dotčené osoby zahájena daňová kontrola, aniž by za toto období byly dlužné úroky z částky podléhající vrácení, jestliže jsou současně dány tyto okolnosti:

a) Před touto změnou uplynula zákonem stanovená lhůta v délce 45 dnů k vrácení daně a začaly bez ohledu na

zahájenou daňovou kontrolu běžet úroky z nevrácené částky,

b) při daňové kontrole byla stanovena správnost vykázané částky daně k vrácení,

c) jediná právní možnost, kterou osoba povinná k dani má, aby zkrátila tuto lhůtu, spočívá ve složení jistiny ve formě peněz, státních cenných papírů nebo bezpodmínečné a neodvolatelné bankovní záruky na určitou dobu ve výši částky podléhající vrácení;

2) aby byla stanovena lhůta k vrácení daně z přidané hodnoty v délce 45 dnů ode dne podání daňového přiznání pro tuto daň jakož i právní možnost stavení jejího běhu a v důsledku toho také jejího prodloužení nařízením daňové kontroly provedeným během této lhůty, jestliže zdaňovací období pro vyúčtování této daně činí jeden měsíc;

3) aby se vrácení daně z přidané hodnoty provádělo prostřednictvím výměru vydaného na základě daňové kontroly, a to započtením částky podléhající vrácení proti dluhům na dani z přidané hodnoty a jiným daňovým dluhům, jako jsou státní pohledávky za různá zdaňovací období, stanoveným stejným výměrem, a započtením úroků vybraných z těchto částek až do dne vydání výměru na základě daňové kontroly, jestliže při daňové kontrole byla stanovena správnost vykázané částky daně k vrácení a současně existují tyto podmínky:

a) V řízení daňové kontroly nebylo poskytnuto žádné předběžné zajištění budoucích pohledávek státu, které by mohly být zjištěny v průběhu řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o daňové kontrole,

b) započtení proti pohledávkám státu není ve vnitrostátním zákoně stanoveno jako prostředek nuceného výkonu rozhodnutí a jako zajišťovací opatření,

c) lhůty pro napadení a dobrovolné zaplacení vyúčtovaných hlavních částek a úroků neuplynuly, neboť byly stanoveny stejným výměrem vydaným na základě daňové kontroly, a část z nich byla také napadena u soudu;

4) aby stát, jestliže byla stanovena správnost částky daně k vrácení vykázané v daňovém přiznání, provedl ke dni vydání výměru na základě daňové kontroly započtení proti daňovým dluhům stanoveným tímto výměrem jakož i proti úrokům z těchto dluhů, za období před dnem podání přiznání namísto ke dni daňového přiznání, přičemž stát během zákonem stanovené lhůty k vrácení částky nedluží úroky a ode dne odevzdání daňového přiznání až do vydání výměru na základě daňové kontroly vybírá úroky z vyúčtovaných daní.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23.

⁽²⁾ Úř. věst. L 347, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Ordinario di Venezia (Itálie) dne 26. února 2010 — Ivana Scattolon v. Ministero dell'Università e della Ricerca

(Věc C-108/10)

(2010/C 134/31)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Ordinario di Venezia

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Ivana Scattolon

Žalovaný: Ministero dell'Università e della Ricerca

Předběžné otázky

1) Má být směrnice Rady EHS č. 77/187 ⁽¹⁾ nebo směrnice 2001/23/ES ⁽²⁾ ze dne 12. března 2001 nebo jiný právní předpis Společenství, který je považován za použitelný, vykládán v tom smyslu, že jej lze použít na převod pomocných pracovníků úklidu a údržby státních školních budov z místních úřadů (obcí a provincií) na stát tam, kde převod znamenal vstup nejen do činností a vztahů s celým personálem (školníky), ale i do smluv o zadání zakázky uzavřených se soukromými podniky za účelem zajištění těchto služeb?

2) Má být kontinuita pracovního poměru podle čl. 3 odst. 1 první odrážky směrnice 77/187 (převzata spolu se směrnicí 98/50/ES ⁽³⁾ do směrnice 2001/23/ES) vykládána v tom smyslu, že u nabyvatele se při výpočtu výše platu vázané

na počet odsloužených let zohledňují všechny odsloužené roky převedených pracovníků i roky odsloužené u převodce?

3) Mají být článek 3 směrnice 77/187 nebo směrnice Rady 98/50/ES ze dne 29. června 1998 a směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 vykládány v tom smyslu, že mezi práva pracovníků, která přecházejí na nabyvatele, patří i zvýhodnění dosažená u převodce, jako je počet odsloužených let, pokud jsou s nimi v kolektivní smlouvě, která zavazuje nabyvatele, spojena práva ekonomické povahy?

4) Mají být obecné zásady platného práva Společenství, jako jsou zásady právní jistoty, ochrany legitimního očekávání, rovnosti procesněprávních prostředků obrany, účinné soudní ochrany, práva na projednání věci nezávislým soudem a obecněji na spravedlivý proces, zaručené v čl. 6 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (ve znění článku 1.8 Lisabonské smlouvy a na který odkazuje článek 46 Smlouvy o Evropské unii) — ve spojení s článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, a s články 46 a 47 a čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000, jak byly převzaty Lisabonskou smlouvou, vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby italský stát po uplynutí delší doby (5 let) vydal interpretační předpis, který je odlišný od znění textu, jehož výklad má být podán a v rozporu s ustáleným výkladem orgánu pověřeného výkladem právních norem, tedy předpis, který je mimo jiné relevantní pro rozhodování sporů, v nichž je italský stát účastníkem řízení?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 61, s. 26.

⁽²⁾ Úř. věst. L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04 s. 98.

⁽³⁾ Úř. věst. L 201, s. 88.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Düsseldorf (Německo) dne 2. března 2010 — Zuckerfabrik Jülich AG v. Hauptzollamt Aachen

(Věc C-113/10)

(2010/C 134/32)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf